

Als de zon ondergaat

Geesten bestaan niet. Dat heeft mijn moeder mij altijd geleerd. Volgens haar is er niets na je leven hier op aarde. Je gaat dood en dat is het. Er was in mijn opvoeding geen plek voor sprookjes of griezelverhalen. Het enige boek met fictieve verhalen dat ik als kind bezat, was een bundel van Hans Christiaan Andersen, die mijn vader stiekem voor me had gekocht op mijn vijfde verjaardag. Hij vond dat sprookjes bij opgroeien horen. Maar hij droeg nu eenmaal niet de broek bij ons in huis.

Ik was net zeven geworden toen we het huis introkken dat mijn leven voorgoed zou veranderen. Het was een bouwval, ik kan niet anders zeggen, maar daarvoor wel spotgoedkoop, precies wat mijn ouders zich konden permitteren. Mijn vader was een heel handige man, die er eigenhandig voor wist te zorgen dat deze vrijstaande eengezinswoning met tuin rondom er binnen drie maanden weer uitzag als nieuw. Ondanks de troep in en rond het huis hadden we het naar onze zin, want het had karakter. Zelfs mijn broertje Ralph van anderhalf kroop vrolijk overal waar hij eigenlijk niet kruipen mocht en sliep de meeste nachten door. Het waren drie maanden waarin we gelukkig waren en dachten dat we hier voor de rest van ons leven wel zouden blijven wonen. Drie maanden tot de geluiden begonnen.

De eerste keer dat ik in mijn bed lag en er iets boven mij dreunde dacht ik serieus dat een van mijn ouders uit bed was gevallen. Maar vlak daarop besepte ik dat die niet op zolder sliepen en het was toch echt van die plek gekomen. Tegen de tijd dat ik klaarwakker was, klonk de dreun opnieuw, ditmaal nog harder. Vlak daarop hoorde ik geschuifel achter mijn kamerdeur, die op een kier openstond. De gang erachter was donker, maar ik meende een schaduw te zien bewegen.

‘Mama?’ vroeg ik hoopvol, in de veronderstelling dat de twee harde dreunen ook mijn ouders hadden gewekt.

Maar er kwam geen antwoord.

‘Papa?’ Ik merkte dat opkomende angst mijn stem een beetje schor maakte.

Weer duidelijk geschuifel van voeten op mijn drempel. Er stond toch echt iemand voor mijn deur. Een aangezien Ralph het niet kon zijn, wie was het dan? Of wat?

Ik maakte een vreemd, bars geluid toen ik mijn moeders stem hoorde. Het licht op de gang ging aan en ik gleed uit bed. Mam passeerde net mijn kamer toen ik de deur opende.

‘Hé, lieverd, alles goed?’ vroeg ze met een bezorgde blik in haar ogen. Ze aaide even over mijn warrige haren.

‘Ik hoorde dreunen,’ meldde ik.

‘Ik ga even kijken wat het is,’ zei pap, die nog bezig was zijn ochtendjas over zijn pyjama aan te trekken. Hij draaide aan het einde van de gang de hoek om en we hoorden hem de krakende treden van de zoldertrap op lopen.

‘Ik ga even mij Ralphie kijken.’ Zonder op mijn reactie te wachten, liep mam van me weg om Ralphs kamer verder open te duwen.

Natuurlijk was ik niet van plan daar alleen in die gang te wachten totdat een van mijn ouders terugkeerde. Ook met het licht aan niet. Dus draaide ik mij om en wilde mijn moeder achternagaan toen ik opeens iets op mijn rug voelde. Het was als een ijskoude hand die precies tussen mijn schouderbladen drukte en maakte dat ik met een gilletteje vooruit stooft.

‘Wat?’ vroeg mam gealarmeerd en misschien ook een tikkeltje geërgerd, want Ralph leek diep in slaap op zijn buik en mijn kreet was nogal hard geweest. Ze ging rechtop staan naast het kinderbedje van mijn broertje.

‘Ik... ik dacht dat ik iets voelde...’

‘Dat heb je je vast verbeeld.’ Ze zei het op een toon die geen tegenspraak duldde.

Ik wist niet dat ik zó'n grote verbeeldingskracht had...

Pap keerde schouderophalend terug van de zolder. 'Ik heb werkelijk waar geen idee,' zei hij toen mam en ik allebei vragend naar hem opkeken in de gang. 'Ik heb deze zolder als laatste aangepakt twee weken geleden, alle schotten en verrot hout vervangen: als er ergens een nest van welk dier dan ook had gezeten, had ik het gevonden.'

'Maar wat was het dan?' wilde ik weten. 'Het klonk echt net alsof er een reus op de zolder rond aan het stampen was.'

Mam keek meteen boos naar me. 'Ruby, waar haal je die onzin van daan?'

'We zitten aan niemand vast, dus het kan ook niet van de burens komen,' ging pap door, zich in zijn haren krabbend.

Op dat moment begon Ralph te huilen. Niet het jengelende, jammerlijke wat hij normaal wel eens deed als hij 's nachts wakker werd. Het kwam meer in de buurt van gillen. Het klonk zodanig overstuurd en hartverscheurend dat we alle drie zijn kamer in stormden.

Ralphie zat rechtop in zijn bedje, zijn kleine vingertjes om de spijlen van zijn box geklemd, zo hard, dat de knokkels ervan wit waren. Ik vond het zo gek en ook een beetje griezelig om te zien hoe hij van een vredig slapend klein ventje binnen nog geen vijf minuten was veranderd in een schreeuwend en huilend bang kind.

'Stil maar, liefje, wat is er met je?' Mam tilde hem uit zijn bed en in haar armen om hem te knuffelen, wiegen en sussen. 'Heb je eng gedroomd, schat van me? Het is allemaal goed.'

Meestal was deze vorm van troost voldoende om mijn broertje te kalmeren en zelfs weer slaperig te maken, maar hij ging maar door met zijn vreselijk zielige tirade.

'Het lijkt wel alsof hij pijn heeft.' Dat zei ik omdat hij vlak nadat we hier waren komen wonen oorontsteking had gehad en dat had blijkbaar zo vreselijk pijn gedaan voordat de dokter kwam dat hij bijna net zo had geschreeuwd. Het waren een geluid en volume die ik maar nauwelijks wist te tolereren, maar ik kon er weinig aan doen.

Verder gillend strekte Ralph zijn rechterarm heel even achter zijn rug, alsof hij mijn woorden gehoord had. Mam begreep haar jongste kind meteen en vroeg aan pap om even op zijn rug te kijken, Die duwde Ralphs pyjamashirtje een stukje omhoog en snakte toen hoorbaar naar adem, terwijl zijn ogen groot werden.

‘Wat is dát in vredesnaam?’ vroeg hij ademloos.

‘Wat?’ vroeg mam.

‘Kom, zet hem even op de grond, dan kunnen we hem beter bekijken,’ zei pap en zijn stem klonk als gebroken glas.

Toen Ralph krijsend op de grond tussen mam en pap in zat en pap zijn shirtje weer omhoog schoof, zag ik drie krassen midden op Ralphs ruggetje. Ze waren niet diep genoeg om bloed op te doen wellen, maar wel vuurrood. Het was net alsof een beer of een ander wild dier naar hem had uitgehaald.

‘Mijn God,’ mompelde mam met nauwelijks volume.

‘Waar kan hij zich aan bezeerd hebben?’ Pap bestudeerde het bedje en de spijlen, gooide beddengoed en knuffels aan de kant, maar vond niets wat hard of scherp genoeg was om die drie krassen te verklaren. Dat er een of ander dier in de kamer was, leek ook uitgesloten volgens hem, althans kon hij er geen vinden.

Mam stuurde hem weg om een of andere zalf te halen en toen hij daarmee terugkeerde en ze het spul op Ralphs rug aanbracht, gleden er een traan over haar wang.

Dat was nog maar het begin van alle gruwelijkheden. Overdag was er vrij weinig aan de hand. Pap ging naar de bouwplaats en ik moest naar school. Mam was doorgaans de hele dag thuis met Ralph en maakte tijdens die uren nooit iets vreemds mee, zo beweerde ze. Maar ’s avonds kon je er op een gegeven moment bijna de klok op zetten. Meestal begon het met de woonkamerdeur. Het was een deur met vier raampjes met plexiglas in een waaivorm in het bovenste gedeelte. We deden die deur nooit dicht, maar als we na het eten in de woonkamer gingen zitten met koffie, thee en sap, gleden de deur langzaam dicht. Zo langzaam dat je het

bijna niet zag als je geen geduld had. Maar hij piepte er zachtjes bij en dat joeg mij nog meer de stuipen op het lijf. Hij ging niet hard genoeg dicht om echt in het slot te vallen, dus er bleef altijd een kiertje open. Meer dan eens zag ik een schim achter het plexiglas, bijna alsof iemand er even heel snel doorheen wilde kijken, maar niet helemaal tevoorschijn durfde te komen. Ik vertelde dit aan mijn ouders, maar zij beweerden dat ze die schim niet zagen en na de derde keer stopte ik met ze erop wijzen. Pap bekeek het zo rationeel mogelijk en haalde er een waterpas bij om te controleren of het huis misschien op die plek een heel klein beetje scheef stond, waardoor de deur dicht ging. Dat was ook zo, zij het minimaal. Maar dat verklaarde nog niet waarom het alleen maar 's avonds – na zons-sondergang – gebeurde. Alsof het huis dan moe was van de dag en niet meer rechtop kon blijven staan.

De overige voorvallen waren zeer verschillend. Ik zat bijvoorbeeld op een avond aan mijn bureautje huiswerk te maken toen ik stemmen op de gang hoorde. In eerste instantie dacht ik dat het mijn ouders waren, want het waren duidelijk de stemmen van een man en een vrouw. Ze klonken gedempt, waardoor ik de woorden niet kon verstaan, maar het leek er wel op dat het een nogal verhitte discussie was. Pap klonk ontzettend boos en mam jammerde een beetje, wat ik haar nog nooit had horen doen. Maar toen ik de gang op stapte om ze te smeken niet boos op elkaar te zijn, was er niemand. De stemmen waren ook verdwenen. Alles wat er zich buiten mij nog in de gang bevond, was een vreemde kou, die mij deed huiveren.

Daarna hoorde ik vaker stemmen. Zo kon ik beneden in de woonkamer in een luie stoel een boek aan het lezen zijn voor het slapen-gaan – gewoon samen met mijn ouders, die dan tv keken – en hoorde dan opeens een stem vlak bij mijn oor. Meestal klonk het als ruis op de radio, maar heel soms meende ik echte woorden op te vangen. Eén keer schrok ik vreselijk, doordat ik echt dacht dat er iemand GA WEG in mijn oor schreeuwde. Dat was de avond dat ik compleet overstuur raakte en het lang duurde voordat mam en pap mij gekalmeerd hadden. Ik denk dat dat het keerpunt was. Voor mijn vader althans. Alle vreemde gelu-

iden in huis hoopten zich op, om nog maar te zwijgen van de dingen die zomaar opeens omvielen, terwijl niemand van ons er ook maar in de buurt was. Dat alles zorgde ervoor dat niet alleen ik heel erg schrikachtig en angstig werd, maar ook mijn vader. Het niet eens naar bed durven gaan, wetende dat er weer geluiden zouden zijn: dreunen op zolder, getik tegen een deur, voetstappen op de gang... Als ik vier uurtjes slaap kreeg in een nacht, was het veel en dat begon ik ook aan school te merken.

Hoe het met mijn moeder zat, weet ik tot op de dag van vandaag nog niet helemaal zeker. Zij was een trotse, nuchtere vrouw. Ze hoorde net als wij de geluiden, zag net als wij deuren dichtgaan of dingen omvallen, maar om de een of andere reden wilde ze niet toegeven dat er wat aan de hand was. Haar steevaste geloof dat geesten niet bestaan, weerhield haar er waarschijnlijk van. Het ging tegen haar principes en overtuigingen in. Gelukkig besloot pap er op een gegeven moment werk van te maken. Maar niet voordat ik een van de geesten in dat huis met mijn eigen ogen zag.

De nacht dat Mary Harlow zich voor het eerst aan mij liet zien, was ik zo verbluft dat ik denk ik vergat te gillen. Ik liep net mijn kamer uit voor een plas en toen stond ze opeens in de gang. Ik denk dat het niet meer dan drie tellen was en haar contouren waren vaag, maar ik zag duidelijk een al wat oudere vrouw. Kort krullend haar en een beetje een gedrongen houding, alsof ze een zware last op haar schouders droeg. Ik weet haar naam van pastoor Bradley, die pap er uiteindelijk – toen alles echt in huis begon te escaleren – bij haalde. Haar naam en die van haar man Fred. Het was een ouder echtpaar dat blijkbaar vele jaren in dit huis had gewoond, maar hun huwelijk was tot een abrupt en vrij gruwelijk einde gekomen. Er gingen geruchten dat de twee de laatste jaren van hun leven veel ruzie met elkaar hadden. Buren vertelden zelfs dat Fred een los handje had en Mary bij tijd en wijle heel wat te verduren had gehad van hem. De ochtend na weer zo'n flinke ruzie – de laatste die ze ooit zouden hebben – trof de melkboer Mary dood aan, gespietst op de spitste punten van het ijzeren hek dat aan de straatkant om de voortuin heen

stond. Niemand wist met zekerheid te zeggen wat er was gebeurd. Was Mary onvoorzichtig geweest met het schoonmaken van de dubbele ramen aan die kant en was ze naar beneden gevallen? Had ze het niet meer uitgehouden met Fred en geen andere uitweg gezien dan zichzelf het leven te nemen? Of had Fred haar uit het raam geduwd om van haar af te zijn? Dat laatste klonk mij persoonlijk heel vreemd in de oren, aangezien de man zichzelf het leven had genomen vlak nadat ze Mary hadden begraven. Overdosis slaappillen.

Pastoor Bradley sprak het vermoeden uit wat mijn vader tegen die tijd ook al had: de geesten van Mary en Fred waren nog steeds in dit huis. Door hun abnormale dood hadden ze niet verder kunnen gaan en doolden ze nog rond. Pap nam dit aan als waar, zelfs ik met mijn zeven jaar geloofde dat. Met alles wat er in dat huis gebeurde, kón er toch ook geen andere verklaring zijn? Geen wetenschappelijke in ieder geval? Maar mam schreeuwde de arme man praktisch het huis uit. Ik sliep tegen die tijd – eigenlijk na mijn eerste ontmoeting met Mary op de gang – niet meer in mijn eigen bed, maar bij mam en pap. Ze hadden ook Ralphs bedje daar gezet, waardoor we alle vier bij elkaar sliepen. Soms lag ik tussen mijn ouders in, soms op een apart matras naast Ralphs box. Het hield de geluiden niet tegen, maar op de een of andere manier voelde het toch een klein beetje veiliger.

Pas toen de fysieke aanvallen begonnen, schrok ook mijn moeder een beetje wakker. De drie krassen op Ralphs rug die ene nacht heel in het begin, bleken nog maar het puntje van de ijsberg. Het engste voorval dat ik mij kan herinneren – en dat ik ook nooit meer uit mijn hoofd zal kunnen krijgen – was tijdens de eerste hete zomer in dat huis, volgens mij ongeveer een maand nadat we die eerste twee dreunen op zolder hoorden. Ralph zat slechts gekleed in zijn luier op de grond in de woonkamer te spelen. Pap was in de keuken zijn koffie aan het verversen en mam was bezig met een nieuwe dappere poging tot borduren. Ik zat naast haar op de bank met mijn neus in mijn biologieboek. Ik zag dat mam een half

oog op Ralphie hield, waardoor het borduren er niet beter op werd, maar ze scheen het niet in de gaten te hebben of er niets om te geven.

En net als bij die eerste nacht met de drie krassen, zette Ralph helemaal uit het niets een luide keel op. Geschrokken keken mam en ik op. Doordat mijn broertje met zijn rug naar ons toe zat, kon ik duidelijk de kras tussen zijn schouderbladen zien. Mam was al bezig met overeind komen, waarbij haar borduurwerkje uit haar handen en op de grond gleed. Maar op dat moment zag ik een tweede kras ontstaan, vlak onder de eerste. Het was gewoon letterlijk alsof een onzichtbaar iemand met een scherpe nagel over de tere huid schraapte. Ralphs lichaam schokte van pijn en hij ging nog harder huilen.

Mam maakte een verstikt geluid. Ik denk dat ze wilde gillen, maar dat de schrik haar stem volledig had weggeslagen. Gelukkig kwam pap op dat moment, gealarmeerd door Ralphs gebrul, terug de woonkamer in. Mam kon alleen maar wijzen met een trillende vinger, haar ogen wagenwijd open en de nog niet ontsnapte tranen al in haar ogen.

Toen pap zich bij ons voegde om naar Ralph te kijken, werd de derde rode streep in zijn rug gekrast. Deze was zo diep dat er een minuscule druppel bloed aan een uiteinde opwelde en omlaaggleed.

Pastoor Bradley werd er opnieuw bij gehaald, ditmaal op verzoek van mijn moeder zelf. Voor excuses was ze te trots, maar de pastoor stemde in om te komen en vertelde mijn ouders wat hij dacht ze het beste konden doen in dat huis. Ze hadden mij naar mijn kamer gestuurd, maar boven aan de trap kon ik alles prima verstaan.

‘Ik kan een uitdrijvingsritueel doen,’ zei pastoor Bradley.

Ik kon mijn moeder niet zien, maar me wel levendig voorstellen hoe sceptisch en misschien zelfs vies ze keek.

Het was mijn vader die antwoordde. ‘En wat houdt zo’n ritueel precies in?’

‘Met de Bijbel als ondersteuning en enkele psalmen daaruit zal ik proberen de geesten naar mij toe te roepen en ze het bevel te geven te vertrekken uit dit huis.’

Zelfs ik vond dat heel fabelachtig klinken en ik had niet de indruk dat deze geesten zich zo gemakkelijk weg zouden laten jagen.

‘Ik weet niet, hoor,’ zei mam.

‘Werkt zoiets?’ vroeg pap.

‘Luister, meneer en vrouw Jordan, ik heb al mening uitdrijvingsritueel uitgevoerd, de meeste met succes moet ik zeggen. Ik zal heel eerlijk tegen u zijn: geluiden, dingen die omvallen, deuren die dichtgaan: ik heb het allemaal al eens gehoord en ook zelf ervaren. Maar de fysieke aanvallen op de kleine jongen... Bij mijn weten doen geesten zoiets niet. Kúnnen dat niet eens. Ik denk dat zo’n ritueel alleen maar kan helpen. Al is het maar om hun aandacht te trekken en hen te vragen wat ze willen.’

Ik meende te weten wat ze wilden, aangezien ze GA WEG in mijn oor geschreeuwd hadden...

‘Ik zal maar zo zeggen, meneer en mevrouw Jordan, baat het niet dan schaadt het niet. Erger kan het niet worden, lijkt mij.’

Hij had er niet verder naast kunnen zitten.

Op de avond dat pastoor Bradley het ritueel beneden in de woonkamer uitvoerde – en ik met Ralph op zijn kamer zat te spelen, omdat we er niet bij mochten zijn – was er helemaal niets. Waar normaalgesproken rond dat tijdstip de geluiden en andere enge dingen begonnen, was er totaal geen geluid, geen enkele schim, niets wat omviel of spontaan stuk sprong. Die hele avond en nacht, ook nadat de pastoor het huis had verlaten, was er rust en we dachten serieus met voorzichtige opluchting dat het gedaan was. Toch sliepen we nog met z’n allen op de kamer van mijn ouders die nacht en ook de volgende. De angst zat nog zo diep in ons lichaam dat we elkaar nog niet uit het oog wilden verliezen.

En in die nacht, toen ik op het matras naast het bedje van Ralph lag, schrok ik van iets wakker en toen ik overeind kwam en met mijn ogen tegen het halfdonker in de slaapkamer knipperde, stond er iemand voor me. Het was alsof het een mens van vlees en bloed was, ware het niet dat de contouren uitwaaiëren in een vreemde, melkachtige mist. Maar ik herkende haar. Het was Mary Harlow.

Voordat ik ook maar kon overwegen om te gillen, hoorde ik haar stem.

Ga weg. Vertrek. Of je zult het niet overleven.

De woorden waren zo duidelijk, zo goed gearticuleerd, dat er draden van loeihete paniek verstrikt raakten in mijn maag en alle kleine hartjes die ik op mijn huid bezat kaarsrecht overeind kwamen.

Het volgende moment was ze weg, alsof ze nooit was verschenen. Niet eens een plumpje van die griezelige mist dat nog overbleef.

En toen begon het. Alsof Mary en haar man er alles aan wilden doen om ons die nacht uit het huis te jagen. Overal bonkte het in huis, overal vielen er dingen om, overal werd er tegen ramen en deuren getikt, overal waren er stemmen. Maar die stemmen, die hoorde alleen maar ik. Woorden die herhaald werden, steeds weer. *Ga weg. Vertrek. Of je zult het niet overleven. Ga weg. Vertrek. Of je zult het niet overleven. Ga weg. Vertrek. Of je zult het niet overleven.*

Mijn ouders kwamen bij me op de vloer liggen, een van de twee klampte zich aan me vast. Ik wederom stak mijn handen door de spijlen van Ralphs bed om hem zo goed mogelijk vast te houden. Hij hilde niet, staaarde me alleen maar met grote, doodsbanige ogen aan. Mijn moeder hield het niet langer en haalde hem uit het bedje om hem tegen zich aan te kunnen houden, tussen haar en pap in.

‘Dit kan zo niet langer!’ riep pap uit. ‘We moeten hier weg, Betty!’

‘Waar moeten we dan naartoe?’ riep mam terug. ‘We hebben geen geld voor een nieuw huis! Bovendien is dit óns huis! Óns huis, horen jullie me?’ Dat laatste schreeuwde ze tegen de geesten. ‘En ik laat mij niet weggagen uit mijn eigen huis!’

‘We kunnen zo niet leven! Wat als Ralph weer wordt aangevallen? Of Ruby? Of wijzelf? Wat als ze tot veel erger dan dat in staat zijn?’

‘Als dat zo was, dan hadden we dat allang gemerkt! Die macht hebben ze niet, anders waren we allang dood geweest!’

Na die lugubere opmerking leek pap geen weerwoord meer te hebben. Ik wilde roepen, gillen dat ik ook hier weg wilde, dat ik nooit

meer een voet in dit huis wilde zetten. Zelfs op straat slapen zou nog beter zijn dan dit.

Ik weet niet hoe we uiteindelijk in slaap hebben kunnen vallen. Waarschijnlijk was het de pure uitputting van blinde angst en slapeloosheid. Toen ik de volgende ochtend, ver na schooltijd, wakker werd, was mijn moeder niet meer in de kamer. Alleen pap lag nog naast me, met Ralphie in zijn armen. Hij werd wakker toen ik opstond en zag er vreselijk uit. Ralphie was blijkbaar nog niet van plan wakker te worden, dus pap legde hem in zijn bedje, waar hij één keer een jammerlijk geluid uitstootte en verder sliep.

‘Waar is mama?’ fluisterde ik op de gang.

‘Waarschijnlijk ontbijt maken?’ gokte hij.

Maar in de keuken was ze niet. We zochten het hele huis zo stilletjes als we konden door. Elke kamer twee keer.

Uiteindelijk vonden we haar in de voortuin. Een van de spitste punten was door haar onderbuik gegaan, een tweede dwars door haar keel. Ze lag op haar rug en de kleur van haar nachthemd was niet meer te herkennen door de misselijkmakende hoeveelheid bloed. Maar wat nog steeds zo helder op mijn netvlies gebrand staat alsof ik haar zo weer voor me zie, was haar gezicht. Volledig vertrokken van een ongekende angst, haar mond geopend in een wijde, stille schreeuw om hulp. Het dubbele raam waar ze doorheen was gevallen, stond op een kiertje open.

Ze gooiden het op zelfmoord, aangezien er niemand anders in het huis bij ons was geweest die nacht – haha – en er geen enkel spoor was van een ongeluk. Of poettsspullen. Alles wees er volgens politie, arts en psycholoog op dat mam aan een enorme depressie en angst had geleden en dat die haar uiteindelijk te veel waren geworden. Pap en ik wisten beter.

Diezelfde dag nog pakten we onze spullen en gingen voor een paar nachtjes naar een goedkope B&B, totdat alle formaliteiten voor mama waren afgerond en ze begraven was. Daarna waren het magere jaren voor ons, maar uiteindelijk vonden we een appartementje voor ons drietjes,

ver weg van het stadje waar we hadden gewoond. Dankzij een promotie voor pap konden we het wel redelijk rooien. Ons verhaal ging van mond tot mond en groeide al heel snel uit tot een ware legende. Teams van tv-programma's over geestenjagers bezochten het en probeerden contact met ons te leggen voor interviews. Pap weigerde stevast en daar was ik hem dankbaar voor. We herleefden dit al elke dag, elke nacht. Soms heb ik zelfs het gevoel dat Mary Harlow met ons mee is verhuisd. Soms staat ze aan het voeteind van mijn bed. Maar ze lijkt niet langer boos. Ze lijkt tevreden.

